

tuinen, gelegen aan het meer van Genève, met soms het uitzicht op de Mont Blanc, met een prima keuken en uitstekende logeer-gelegenheid was wel een uitgezochte gelegenheid voor deze eerste ontmoeting. Daar kwam bij dat het ideale weer in alle opzichten meewerkte om het geheel te doen slagen.

Hoewel de conferentie officieel pas aanving op Zondag 24 November te 12 uur, waren reeds verscheidene deelnemers de avond te voren op het gastvrije Chateau gearriveerd. Na een prachtige autotocht door de Fransche Jura kwamen we Zaterdagavond te 7 uur in Céligny aan. De ontvangst was zeer vriendelijk en gastvrij en weldra zaten we met elkaar aan het diner. De taal was al dadelijk een moeilijkheid; het merendeel sprak Frans en dit valt vooral bij een vrije discussie aan tafel niet direct mee. Als voertaal op de conferentie hadden we Frans en Duits. Ieder kon de taal kiezen die hem het meest lag, terwijl steeds enkele Zwitsers als tolk fungeerden. Dit geschiedde bij alle besprekingen en discussies, na het uitspreken van enkele zinnen werden deze direct vertaald. Voor sommige sprekers was dit een duidelijke belemmering; vooral de snel sprekende Franse collega's waren in dit opzicht moeilijk in toom te houden. Herhaaldelijk moest luide „traduction" geroepen worden alvorens hun woordenvloed enigszins geremd kon worden. Toch heeft dit de conferentie als zodanig, afgezien van de tijd die de vertaling nam, niet ongunstig beïnvloed.

De indeling van het programma was echter van die aard dat dit geen belemmering was; het programma was wijselijk niet te overladen en er was voldoende tijd voor discussie, onderlinge samenspreking, sport, een bad in het meer of een autotochtje in de omgeving.

De Zondagmiddag bracht alle deelnemers aan de lunch bijeen. Direct daarna begon in de tuin de z.g. voorstelling; d.w.z. alle deelnemers kregen de gelegenheid iets uit hun leven te vertellen, over de motieven die hen naar deze conferentie gebracht hadden, over hun moeilijkheden, hun werkkring, enz. Telkens bleek hoe het boek van T o u r n i e r „Médecine de la personne" voor velen als een openbaring gewerkt had en hen er toe gedreven had een persoonlijk contact met hem te zoeken. Terwijl verscheidenen vertelden een vrij rustige ontwikkeling doorgemaakt te hebben en van huis uit godsdienstig opgevoed waren en zo geleidelijk zonder andere storende invloeden hun geloofsleven hadden ontwikkeld, waren er andere wier getuigenis te treffender was omdat ze dikwijls uit volkomen onreligieus milieu afkomstig, door golven van moeilijkheden en twijfel tenslotte toch Christus als hun Heer aanvaard hadden. Reeds deze intieme voorstelling gaf dadelijk een bijzonder aspect aan de conferentie: het gevoel of we elkaar als vrienden ook in elkaars moeilijkheden al veel langer kenden. Tijdens de